

boop
Festes made in fora

Ben és cert que una manera de saber-nos, de aprendre sobre nosaltres mateixos és mirar els altres. En adonar-nos de les diferències, establim alguns límits més enllà dels quals ja no hi som. Cal anar amb compte, però, amb aquesta mirada que els hi dediquem, que ha de ser mesurada, personal, crítica; d'altra manera correm el risc de identificar-nos.

És que els altres, encara que sembli exactament el contrari, de vegades són subtils. Allà on saben que la força de la força no hi cap, utilitzen la força de la aliena feblesa, moltes vegades de color verd George Washington. Fixem-nos, per exemple, en el que portem de segle, com ens estan canviant alguns dies de l'any. La identitat d'un poble és, si així es vol mirar, un concepte abstracte, que es suporta, però, en les columnes concretes de la tradició. Cadascú amb les seves, uns llançant cabres des d'un campanar, d'altres ballant a la lluna, i nosaltres amb les nostres senzilles tradicions de castanyes y roses.

Ja portem alguns anys, però, canviant tradicions nostres per d'altres de mar enllà, que no arriben en avió sinó en televisor. Què és allò de Halloween? D'on ve? A qui representa? Fins no fa molt de temps per tots sants ens reuníem amb els amics, a estar junts i menjar castanyes i moniatos, i fer caliu per afrontar el fred que arribava. Ara, cada vegada més, hem de renunciar a ser nosaltres mateixos per posar-nos una disfressa que, diguem-ho, no se'ns escau. Per Nadal, érem feliços fent cagar el tió a cops de pal i de cantar, i el pobret tió feia el que podia, millorant cada vegada. Ara depenem del gust dubtós d'un senyor gras, vestit de vermell i clonat mil vegades, amb un posat de simpàtic que no s'ho creu ningú. Cada vegada som menys nosaltres i més els altres.

Però potser el canvi més estrany que anem acceptant de mica en mica és la transformació del dia de celebració de l'amor. Teníem per això una festa primaveral, amb roses i llibres per celebrar-ho, amb tot el país vestit de colors i nosaltres passejant pels carrers amb la nostra persona estimada del braç. D'uns anys ençà, Sant Jordi s'ha transformat en un mercat de qualsevol cosa, amb escriptors de debò i dels altres corrent per tot arreu en gira recaudatoria, i nosaltres entre cops de colze i empentes per arribar al final de la Rambla en dia punta. I per recordar-nos que tot això era per celebrar l'amor, l'hivern ens porta un Sant Valentí massa ensucrat, massa aliè, però, és clar; qui s'atreveix a argumentar per no fer una demostració d'amor, encara que sigui petita? Com diu en Llach, potser sí que exagero, però el camí que caminem és aquest. Portem uns anys comprant telecelebracions de centre comercial, sense història, buides de nosaltres, i malbaratant les que compartim amb els nostres avantpassats, i que d'alguna manera, som.

Quants anys trigarem en reunir-nos per donar gràcies a finals de novembre?

El dubte major és no saber si tot això és símptoma de que ens estem fent grans, o més aviat petits.

Bon Nadal.